

STUDENTEN WEEKBLAD

12^e Jaargang.

No. 32.

HOOFDREDACTEUR: J. E. A. DE VOGEL.
REDACTEUREN: H. G. NOLEN, H. TH. BAART DE LA FAILLE, C. A. PIEK,
C. TELLEGEN, B. STEPHAN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH.
VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: J. C. M. WIJSMAN.

Vrijdag
10 Juni '10.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 17.

IN MEMORIAM.

H. A. RAVENEK, W. I.

Ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw, Hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool, oud-lid van het Delftsch Studentencorps.

6 JUNI 1910. †

Een droeve plicht rust op ons, in ons afscheidnummer voor de vacantie, moeten wij voor altijd afscheid nemen van den verdienstelijken man, die ons den 6^{en} Juni l.l. werd ontnomen. Prof. H. A. RAVENEK overleed te Delft op 61-jarigen leeftijd. Sinds langen tijd reeds was hij sukkelend, en allen die hier reeds langeren tijd zijn, weten hoeveel moeite de nu overleden hoogleeraar zich getrooste om ondanks ziekte en zwak gestel zijn betrekking waar te nemen. Verleden jaar weer een ziekbed te boven gekomen, mocht hij slechts tot in November zijn colleges geven, toen viel hij weer in, om niet meer terug te komen.

Met hem is heengegaan iemand, wien sinds vele jaren de belangen van het Technisch Onderwijs nauw aan 't hart gingen, in 1876 tot leeraar en in 1879 tot Hoogleeraar in de Werktuigbouwkunde benoemd, heeft hij steeds getracht het onderwijs op dat gebied tot een hoog peil op te voeren. Mochten in de laatste jaren zijn herhaalde ziektes hem ook wel eens verhinderen zich geheel aan te passen aan de eischen der zich zoo snel ontwikkelende techniek, toch bleven zijn colleges steeds belangrijk om hun juisten inhoud.

Velen der hier studeerenden, die hem kenden, zullen hem steeds blijven herdenken als een vriendelijk, kundig en edel leermeester.

Het eerstvolgend nummer van het Stud.-Weekblad zal verschijnen na de Zomer-vacantie.

Inhoud.

In memoriam H. A. Ravenek, w. i.
Afscheidswoord van de Redactie.
Delftsch Studentencorps. Corpsbeeldjes.
Delftsche Studenten-Almanak voor 1911.
Politiek beleid, door T.
Antwoord aan den heer de J., door C.
Aan de heer C., door A. de J.
Heimwee,
De laatsten, } door B.
In memoriam,
Lente,
Het Lampje, door A. J. Prins Vissér.
Boekbespreking.
Bibliotheek der S. P. — Nieuw aangeschafte boeken.
Technische Hoogeschool.
Berichten en mededeelingen.

Afscheidswoord van de Redactie.

Wij wenschen in dit laatste nummer voor de vacantie onze lezers een hartelijk tot weerziens toe en veel succes bij eventueele examens. Tevens richten wij ons tot hen met de bede, in dezen rusttijd nog eens aan 't S. W. te denken, in dien zin, dat zij zich eens bewust worden dat het S. W. een weekblad is voor de geheele studeerende jeugd en als zoodanig gaarne uitingen van alle studenten in hare kolommen ziet. Moge de komende jaargang door uitgebreidheid van copie, uit alle hoeken der studenten-maatschappij, getuigen van een intensief intellectueel leven onder ons.

DE REDACTIE.

Delftsch Studentencorps.

Corpsbeeldjes.

In aansluiting met de niet geslaagde pogingen van den Senaat om het door den heer Van Gendt geopperde plan voor bronzen corpsbeeldjes ten uitvoer te brengen, deelt hij thans mede dat bij genoegzame intekening (lijsten op de Societeit Phoenix en bij den heer Waltman) een door den heer J. C. Schultz geboetseerd, nieuw model corpsbeeld van 28 cM. hoogte à f 3,50, voor de leden van het D. S. C. zal verkrijgbaar worden gesteld.

Een exemplaar hiervan is in den gang der Societeit en in den winkel van den heer Waltman te bezichtigen.

De Senaat hoopt dat hiermee in een door vele corpsleden gevoelde behoefte zal worden voorzien, zij 't dan ook niet geheel in den vorm zooals men zich dat oorspronkelijk dacht.

Opdat de werkzaamheden voortgang kunnen hebben is spoedig teekenen op de lijsten zeer gewenscht.

Delftsche Studenten-Almanak voor 1911.

Ook dit jaar, nog voor dat de vacantie begonnen is, wendt de commissie tot Redactie van den Almanak zich tot de corpsleden en ex-corpsleden met 't verzoek eraan te willen meewerken.

Tot nu toe heeft 't aller grootste deel der Corpsleden er geen gehoor aan willen geven. Waar of dit aan toe te schrijven is? Er zijn er die geheel onverschillig voor de zaak zijn, daar ze 't belang van het Corps en het hunne niet willen inzien. Er zijn er die meenen dat ze daartoe de kennis missen, zonder het ooit geprobeerd te hebben.

Er zijn er ook die zich schroomen de resultaten van hun denken en voelen aan anderen mee te deelen.

Met de eerste categorie valt niets te beginnen.

Aan de 2 anderen zou ik echter de vraag willen stellen, of ze wel weten wat 't doel van de almanak is en welke eischen of ze er aan mogen stellen.

Menigeen van hen zal zeker 't antwoord hierop schuldig blijven. Welnu, ik zal het U even verklaren. Wanneer kunnen we het innerlijk schoon en de diepe beteekenis van ons studentenleven voelen en begrijpen? Dat kunnen we alleen, wanneer we onze omgeving leeren kennen, en het schoone ervan leeren zien. Daartoe kunnen we alleen geraken, wanneer we ons denken en voelen aan anderen meedeelen. Laat daarom een ieder trachten zijn schoone gedachten in een tastbare vorm te zetten opdat ook anderen ervan kunnen genieten.

Men mag echter niet verwachten, dat ze alle van zoo'n groote literaire waarde zijn, dat men ze met de werken der groote letterkundigen zou kunnen vergelijken, neen, het zijn slechts treffende oogenblikken, gevat in een nog onvolmaakte vorm. Ziedaar, wat de almanak zal moeten bevatten; alle gedachten en smartelijke, en sombere, en droevige, en berustende, en tevredene, en blijde, en grootsche en schoone gedachten in ons Delftsch Studenten Corps.

Na deze uiteenzetting hoop ik dat er meer en spoediger inzendingen dan vorige jaren zullen komen.

Men wordt beleefd verzocht alle stukken en teekeningen voor de Almanak te willen zenden aan den Secretaris van de Almanak-Redactie, Notodiningrat, Hugoplein 20, Delft.

Politiek beleid.

De Senaat had geen geluk in de laatste corpsvergadering (2 Juni) maar heeft zijn pech aan zichzelf te wijten; vooraf toch in kennis gesteld met een overwegend bezwaar tegen de wijze van doorvoeren van zijn, anders sympathiek geacht, streven, heeft de Senaat hiernaar niet willen luisteren en groef daardoor zelf het graf van zijn voorstel.

Het aanhangig maken en behandelen van wetsvoorstellen in eenen tijd dat de overgrote meerderheid der corpsleden niet te Delft is, en van de aanwezige minderheid slechts zeer enkelen niet door examens verhinderd zijn aandacht te schenken aan de besluiten der corpsvergadering, moet door ieder als uiterst verkeerd gevoeld worden. Het sanctioneeren van zulk Senaats-handelen zou tevens een *aller-bedenkelijkst precedent* geweest zijn.

De overgrote meerderheid der vergaderden bestond uit 1° jaars, die zich juist één dag in stemrecht verheugden en die slechts eenen groentijd (*van abnormaal verloop*) ondergingen; er geen meemaakten als ontgroeners! Was hunne belangstelling te waardeeren, zij waren tot zuiver oordeelen in dezen niet in staat.

Het middel, den Senaat te voren met klem aan de hand gedaan, van voorloopige dispensatie van een enkel corpswet-artikel, om daarmee vrienden van den Senaat mogelijk te maken zijn streven, aan hen sympathiek, te steunen, werd hooghartig van de hand gewezen; waarmee de Senaat hem-goedgezinden de onaangename taak opdrong *om in het corpsbelang* wetswijziging op dezen datum tegen te houden.¹⁾

Naar ondergeteekende hoopt zal de Senaat hieruit de les trekken, dat het hem ontbroken heeft aan *politiek beleid*, waardoor hij zijne vrienden van zich vervreemde en dat hij niet voldoende achtung toonde voor de meening der corpsleden, die hij vertegenwoordigt; want onder hen zijn er velen, die niet ter vergadering aanwezig konden zijn, maar die het behandelen der wetswijzigingen op dezen datum streng afkeurden.

Hopelijk zal deze vergadering het goede gevolg hebben, dat in de toekomst de Senaat er voor terugschrikt wetswijzigingen of andere belangrijke voorstellen op ongelegen tijd in behandeling te brengen en hij er eene vernieuwde

¹⁾ Waar de tweede wetswijziging, met doel een groenenkroeg te doen houden op Zaterdagmiddag, van minder principieelen aard was en de wenschelijkheid hiervan reeds vroeger uitgesproken werd, is het standpunt der voorstemmers, echter tegenstemmers der 1^e wetswijziging, zeer verdedigbaar.

Eene motie, die zich voor „dispensatie” uitsprak viel met 2 stemmen minderheid, toen de Heer Vening Meinesz op het laatste oogenblik kwam vertellen dat in dat geval een tweede vergadering noodig was (wat ondergeteekende achteraf bij kalme overweging betwijfelt); die dan waarschijnlijk nog slechter bezocht zou zijn.

aansporing in vinden zal om de senaatspolitiek krachtig te zuiveren van de reeks van tekortkomingen, door vroegere Senaten bedreven, waarvan een oud-senator er eenige voor de vergaderden opsomde.

De Senaat kan nog rekenen op zeer veel steun; hij behoeft zijn standpunt niet verzwakt te achten; maar laat hij in het vervolg ook meer achting toonen voor eene raad, die onbevooroordeeld in het corpsbelang gegeven wordt.

3 Juni 1910.

T.

Antwoord aan den heer de J.

Het is gelukkig dat de heer de J. zijn dwaling, die een van de voornaamste beweegredenen voor zijn aanval op het protest was, heeft ingezien, en verder niet meer waagt zijn aanval te verdedigen, zoodat hij blijkbaar erkent, dat deze volkomen ongegrond is. En dan moest de heer de J. toch inzien, dat het onverdedigbaar is, den ondertekenaars van het protest beleedigende uitdrukkingen toe te voegen. Ik heb hierop reeds in mijn eerste stuk gewezen, en er is dus voor den heer de J. geen verontschuldiging, nog den schijn aan te nemen dit niet in te zien, inplaats van zijn fout eerlijk te erkennen.

De heer de J. voert aan dat de beoordeeling van iemands beschaving juist is naar zijn spreken dan naar zijn schrijven. Maar het is toch waarlijk al te dwaas dit als een argument tegen wat hierover in het protest wordt gezegd, te willen uitspelen, daar dit niets te maken heeft met den invloed, dien het gesproken en het geschreven woord op beschaving en ontwikkeling hebben. En in het laatste gedeelte van het protest wordt aangetoond, dat een spellingsverandering als de Kolléwijnse, omdat taalverarming hiervan het gevolg is, groote vermindering van invloed van het geschreven woord op beschaving en ontwikkeling ten gevolge heeft. De heer de J. maakt zich hier weer aan dezelfde fout, als in zijn vorig stuk schuldig, door aan wat de tegenpartij schrijft, geen aandacht te schenken.

Op wat ik hierover heb geschreven, antwoordt de heer de J. slechts, dat ik schrijftaal en spelling heb verward. Toelichting ontbreekt, zoodat het mij onmogelijk is, hierop in te gaan. Zulk onduidelijk geschrijf is voor gedachtenwisseling inderdaad niet bevorderlijk, en daarom moet ik den heer de J. verzoeken dit nader te verklaren.

Verder schrijft de heer de J.: „Wanneer de spreektaal veranderd is, moet de spelling zich daarnaar schikken.”

Op zichzelf is dit juist, maar onvolledig is de opmerking dat Siegenbeek en De Vries en Te Winkel hetzelfde zouden hebben gedaan. Want D. V. en T. W. hebben evenals met de uitspraak ook met de beteekenis en de afleiding en het ontstaan der woorden rekening gehouden. En het beroep op de vorige samenstellers van onze spelling gaat dan ook niet voor het Kolléwijnse op. Want daarvan zijn niet de beweegredenen dergelijke veranderingen in de uitspraak, die D. V. en T. W. aanleiding tot spellingsverandering hebben gegeven. Want D. V. en T. W. hebben de spelling veranderd, waar deze met de uitspraak en met de beteekenis en afleiding der woorden in strijd was, terwijl het Kolléwijnse op het eerste beginsel niet is gegrond, en het laatste geheel miskent.

De heer de J. heeft dan ook geen grond te schrijven: „Wel weet ik dat de Vereenvoudigde spelling veel logieser en wetenschappelijk juister is en meer overeenkomt met de spreektaal van heden, waardoor hij voor hen, die de spelling nog moeten leren, bevattelijker wordt.” Het laatste kan wel waar zijn, maar wat de heer de J. daarvoor aanvoert, is onjuist, veeleer is het laatste het geval, omdat het eerste dit niet is, omdat de beteekenis en afleiding der woorden worden miskend. En hieruit en uit het laatste, voor het Kolléwijnse aangevoerd blijkt duidelijk de juistheid van wat in het protest der letterkunnigen wordt gezegd:

„Het Beschaafd Nederlandsch” is over het geheel een zeer beperkte, arme taal, grootendeels op de stoffelijke behoefte van het dagelijksch leven gericht, waar gauw en gemakkelijk de voornaamste eischen zijn.”

Het is dan ook niet te ontkennen, dat het Kolléwijnse slechts met het alledaagsche rekening houdt, al mag het waar zijn, dat de vereenvoudigers dit niet als hun leuze verkondigen, zoodat de heer de J. schrijft. In strijd hiermee beweert de heer de J. met veel óphef, in zijn eerste stuk, als aanval tegen het protest, dat veranderingen in de

schrijftaal altijd uit praktisch oogpunt en utiliteitsbegrip zullen moeten gebeuren. De heer de J. loochent dus in zijn tweede stuk dezelfde leuze, die hij in zijn eerste voorstaat. Logisch is dit niet, maar wel begrijpelijk, want, klinkt het laatste voor sommigen nog goed, het eerste doet zich wat eigenlijk het wezen van het Kolléwijnse is.

Wat de heer de J. hierop laat volgen, is op zichzelf juist, maar grootendeels een herhaling van zijn vorige stuk, en houdt geen verband met het protest, evenmin als met mijn stuk.

En het is nu wel duidelijk, dat de heer de J. door te meenen met zijn stuk een weerlegging te hebben gegeven, dit wel eenigszins heeft overschat.

C.

Aan de heer C.

Ik wens niet verder in te gaan op het al of niet onwaar zijn van uw uit de lucht gegrepen beschuldiging en spitsvondigheden, die u benut om op min of meer profetische wijze aan het voorafgaande-door-mij-geschrevene een uitlegging te geven. De polemiek wordt tot gekibbel en doet buitenstaanders het essentiële uit het oog verliezen.

Om u van 't geen ik vroeger heb gezegd te overtuigen, zou ik folio's vol moeten kladden, want, dat zie ik wel in, slechts een duidelijke, enigszins uitvoerige uiteenzetting van de kwestie kan hier dienen, want het is mijn volle overtuiging, dat u ten enenmale het wezen van de vereenvoudiging niet beseft.

En dit begrijpen van de kwestie waarvan de letterkunnigen ook verstoken schenen, is toch maar hoofdzaak en diende voor mij tot uitgangspunt.

De verwarring waarvan sprake was. U schreef:

„Waar de schrijftaal een hulpmiddel van de letterkunde is en deze boven het alledaagsche uitgaat, moet dit ook „voor de schrijftaal gelden . . .”

Uw bedoeling moet hier zijn de levende taal, zoodat die op papier wordt weergegeven. De spelling valt daardoor buiten beschouwing, óf . . . meent u werkelijk dat deze boven het alledaagsche kan uitgaan.¹⁾

Een woordkunstenaar scheidt kunst met de levende taal als materie en de spelling als instrument, zoodat de beeldhouwer kunst scheidt met marmer als materie en beitel als instrument. Verarming en verknoeing van zijn materie is dus een zonde tegenover de kunstenaar en zijn kunst, maar waar wij als smeden zijn beitels beter en handzamer maken, bewijzen we hem een dienst. Uw verwarring was dus tussen de materie en het instrument.

Wat betreft de verhouding van de spelling van Kolléwijn ten opzichte van de spelling van de Vries en te Winkel de volgende aanhaling:

(„Handleiding”, uitgegeven door de V. t. V. v. o. S.)

„Het ligt voor de hand dat de eerste spelregel óók voor „de vereenvoudigers is. Duid iedere klank die men „in de beschaafde uitspraak hoort, door het „daarvoor vastgestelde letterteken aan”, (zie L. A. te Winkel, Grondbeg. blz. 13/14, 4/5, 25/26. — De Vries en te Winkel, woordelijk, blz. XXVII).

„Deze hoofdregel wordt gewijzigd — evenals bij de Vries „en te Winkel — door de regel van de gelijkvormigheid. „Men kan deze laatste ook noemen de regel van de „levende etymologie. Waar elk en een ieder dadelik „of met één oogenblik te luisteren en na te denken een „woord en z'n verwanten zich kan te binnen brengen, „daar leeft de etymologie, de familie van 't woord, bij „denker, spreker of hoorder.

„Men duidt deze verwantschap in de algemene spelling aan.”

en verder:

„Zo wordt de algemene spelling een aanduiden van „klanken bij benadering: niet zelden moeten met één „teken klanken aangegeven, die wel is waar weinig, maar „toch ietwat van elkaar afwijken.

„In de vroegere spelling nu gaf men aan die verschillen „een taalgeleerd tintje door er oude dialecten en talen „mee in verband te brengen: waar men vroeger de bedoelde „verschillen had (al waren ze later verloren) werden ze

¹⁾ Adema van Scheltema meent van wel waar hij schrijft: „Vaaders” en „Zoonen”!!

„ook gehandhaafd — zo enigszins mogelijk! — Lang niet „overal ging dit.

„Dit al had hun op 't spoor moeten brengen, dat wat ze „deden inging tegen 't „wezen der taal!”

„Hoe veel verdienstelijker hadden de Vries en te Winkel „zich jegens 't nederlandsche volk gemaakt, als ze geen „geleerde” spelling voor hun woordenboek hadden „ont- „worpen”.²⁾

„Ze hadden die verschillen die er niet meer waren, al „sedert eeuwen niet, — ook niet moeten willen handhaven, „of weer opnieuw dekretieren! Zij hadden wetenschappelijk „de spelling moeten regelen, maar niet van hùn wetenschap „in de spelling-zelf inlassen!

„De vereenvoudigers hebben — is 't noodig het te zeggen? — „veel minder dan de Vries en te Winkel regels gegrond „op de etymologie of woordafleiding (wèl hebben zij, evenals „de Vries en te Winkel, overvogen „welke verbetering de „bestaande spelling bij de hoogte, die de wetenschap in „onze dagen bereikt heeft, scheen te vereisen”. — Dr. M. „de Vries in het Voorber. voor het ontwerp der spelling „zie de Grondbeg. der Nederl. spell. blz. VII).

„Het nut toch om uit de spelling van een woord te „kunnen besluiten tot een eigenaardigheid van de vorm „van dat woord vóór drie of zes of tien eeuwen, is zeker „al heel gering”.

Uit deze aanhaling is 't nodige te puren ter opheldering en vernietiging van uw beweringen dienaangaande in verband ook met het protest.

En ik zou nog meer kunnen aanhalen, om u van 't een en ander op de hoogte te brengen, maar u doet beter zo'n boekje eens in zijn geheel te lezen. Ik kan 't u zeer aanbevelen.

A. D. J.

(De Redactie sluit hiermede de polemiek over dit onderwerp).

²⁾ Grimm zei van hun spelling: „te geleerd”, zie Taal en Letteren II, 210.

Heimwee.

„Aan Fr. C.”

'k Lig in de wijde hei te droomen,
Lentezon en blauwe lucht; —
Door wat schamele sparreboomen
Glijdt een teer gerucht!

'k Sluit m'n oogen — luister stil —
Hoor — Ach, 't is als 't verre ruischen,
Achter duinen, 't droom'rig bruischen —
'k Sluit m'n oogen — luister stil. — —

B.

De laatsten.

Van ond'ren wit, van donk'ren bast ontdaan,
Om doodgebloed eër dat de zomer komt,
Met doffen slag te worden neergeveld,
Staan op een kalen dorren heuvelrug,
Met poov'ren tooi in de zoo hooge kruin,
Zacht wiegend vóór de diep azuren lucht
De laatste sparren in den lentewind.

B.

In Memoriam.

Vader, nu ik ouder wijzer word,

Het leven, dat zoo rust'loos verder schrijdt,
Stil, eenzaam, dieper overdenk
Nu rijst zoo meen'ge zachte wenk
Weer voor mij op en inn'ge teederheid.

Licht mij dan tegen uit die wein'ge woorden
Die enkele — Zoo kort en diep gezegd — —;
Ik weef ze samen, 't worden hechte koorden,
Die 'k om mijzelf in vreugde heb gelegd.

B.

Lente.

Ik wil nog eens de oogen sluiten
En zingen, zacht, van moe verdriet.
Ik wil nog eens de handen vouwen,
Dof luistrend naar dat moede lied. — —

Doch als ik dan voor goudzon d' oogen open,
Zie knoppen, berstend, ov'ral opengaan —
Den blauwen hemel — hoor de vogels fluiten
Zóó blij — dan moet in wond'ren lach ik juichen
Wijl tranen mij nog in de oogen staan.

B.

Het Lampje.

Il est rare de ne pas mentir quand on parle de soi même.

't Is niet het aardig overkapte studeerlampje op uw bureau, lezer, waarover ik u wilde schrijven. Ook niet het roodgekakte kaarslicht waarmede gij in den groentijd wel uw kamers gevuld met groenen en studenten gezellig verlichtte. Neen, dit lampje kan over ons geen licht verspreiden, maar het werpt een sombere donkere schaduw over de studentenmaatschappij. Geen enkele lichtstraal kan er doordringen in ons milieu, en wat verlicht wordt door dit lampje staat heel ver van het studentenleven, dat zwart is als de nacht waar heel zondige menschen hun verpestende invloed op onbedorven karakters doen gelden.

Redacteur van „Het Lampje” is Ds. G. A. v. d. Bruggen, predikant bij de Vlaamsche afdeeling der Belgische Zendingskerk te Brussel. Ds. v. d. Bruggen volvoert in België een grootsche taak, een goed werk vol toewijding en Ds. G. A. v. d. Bruggen is een hoogstaand man.

Het nummer van Zaterdag 28 Mei van „Het Lampje”, dat onder bovenstaand motto verschijnt, bevat een verslag van een collectereis voor de Belgische Zendingskerk. „Ik deed een 120 tal visites”, schrijft de redacteur, „en gedurende mijn collectereis bezocht ik Nijmegen, Arnhem, Delft, Voorburg, den Haag, Amsterdam, den Helder, Haarlem, Breukelen Laren-Blaricum, Baarn, Amersfoort, Utrecht, Zeist-Driebergen:”

De Belgische predikant bezocht te Leiden ook Prof. J. J. A. de Groot. Schrik niet, lezer, wees kalm en matig uw verontwaardiging. Hij ontmoette den man, van wien de hoofd-redacteur van de „Nieuwe Courant”, Mr. Plemb van Duiveland, oud-praeses van het L. S. C. o. a. schrijft: „met hartstochtelijke eenzijdigheid heeft de geëerde sinoloog, die één der sieraden van de Leidsche Academie is, zijn strijdkreten doen weerklinken, zeker!” En Ds. v. d. Bruggen hoorde hem aan, geloofde volkomen wat verteld werd, werd een eerlijk medestander van Prof. de Groot, ja meer dan dat: hij werd diens vertegenwoordiger, want de redacteur van „Het Lampje” is een waarachtig geloovig man.

Wees niet toornig lezer, over wat deze sympathieke figuur schrijft. Wees liever bedroeft en heb medelijden met de kortzichtigheid van iemand, die, ofschoon wetenschappelijk ontwikkeld, zoo maar voetstoots aanneemt, wat een dweepziek propagandist, als eerlijke overtuiging en als waarheid hem gelieft voor te zetten. De geëerde sinoloog en de hartstochtelijke eenzijdigheid! Als er één Chinees over den muur komt, dan volgen er meer! Maar goddank, Nederland is wel achterlijk, maar nog niet alle inwoners scharen zich onder de zonen van het Hemelsche Rijk.

Op zijn reis door Nederland zou Ds. G. A. v. d. Bruggen dus niet alleen werken aan zijne schoone levenstaak het Evangelie van Christus te verbreiden, maar zou hij tevens eenige beschouwingen van den Grooten Confucius bij meer dan 120 families doen ingang vinden. Want de levenslustige, geestige oude heer is een man die krachtig strijdt voor zijne idealen.

Hij bezocht mijne moeder. Het gesprek kwam op de kinderen. „Uw zoon, mevrouw, studeert dus te Delft. Dan is hij toch zeker ook wel erg tegen den groentijd.”

„Volstrekt niet” was 't antwoord, „hij voelt heel veel voor den groentijd, hij is er een krachtig voorstander van, maar ik meen dat hij op den laatsten groentijd heel wat had aan te merken. Hij zelf had als groen een zeer goede groentijd en nooit heb ik in die dagen, met zooveel angst door ons tegemoet gezien, eenige wanklank van hem daarover vernomen.”

(Zie verder Tw ede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 10 JUNI 1910. No. 32.

En de predikant praatte nog wat door over zijne bezwaren tegen groenloopen, die hij in „Het Lampje” van 28 Mei beschrijft. Zie hier een woordelijke copie daarvan. Men oordeele:

Daar was nog iets waarmee mijn geest steeds bezig was gedurende de collectereis — en dat was de kwestie van het groenloopen. Sedert ik nu wist wie de schrijver was van het boekje (van 1904) over het groenloopen, en ik het genoeg had prof. de Groot zelf te ontmoeten. De auteur gaf mij zijn pas onlangs verschenen tweede geschrift over dezelfde zaak ten geschenke, en ik las daarin onderweg in den spoorrein. Ik verheug er mij over dat er een onderzoek is ingesteld naar het gevoelen van de onderscheiden professoren onzer hoogeschoolen over deze aangelegenheid. Ik lees heel weinig de couranten. Eens zag ik in „t Vaderland”, meen ik, tot mijn groote voldoening dat van een 5-tal hoogleeraars toch 4 voor de afschaffing van het groenen waren. Doch al zouden ze ook allemaal er voor zijn om het groenen in stand te houden, ik was en ben en blijf er tegen als tegen een schandelijke zaak, tot wier instandhouding waarlijk niets redelijks is aan te voeren.

Ik weet wat ik zeg bij eigen ervaring. Maar men leze de 2 boekjes. Gij die meepraat, zij weet er niets van, als zij ze niet gelezen hebt. Leest ze, bid ik u, zij ouders en voogden, zij vaders en moeders, en ergert u met een allerbillijkste ergernis over de aanmatiging van jongelingen, een of 2 jaar ouder dan uw zoons, die zij ter hoogeschool zendt om te leeren en die hen zonder eenigen rechtsgrond, geheel willekeurig, enkel tot hun eigen vermaak onderwerpen aan de laaghartigste vernederingen, gemeenheden en mishandelingen, die, wonder is 't! nog niet veel meer ongelukken ten gevolge hadden dan zij reeds gebracht hebben.

Als ergens tijdens het groenen een ongeval plaats heeft, is dat veel erger dan bij eenige andere gelegenheid, want hier worden de omstandigheden om een ongeluk (een onherstelbare schop, worp of val) te bekomen opzettelijk geschapen. Hier is toeval buitengesloten.

En er zijn groote ongelukken voorgekomen. En wat vandaag in Delft geschied is, kan morgen in Leiden en elders gebeuren.

Wordt wakker, zij ouders en vrienden van de jeugd — uw gevoel van deernis en meewarigheid is geenszins zoetsappigheid of overdreven vrouwelijke teerhartigheid, maar geheel rechtmatig en zuiver — wordt wakker en verdraagt het niet langer dat uwe beschaafde en welopgevoede vrije zonen tot slaven gemaakt worden (al is 't slechts voor enkele weken) van den moedwil en de baldadigheid van een aantal varkens.

Niet uwe zonen, die daarom of om geldelijke redenen geen lid van 't corps willen worden, maar zij zijn de echte varkens die uw zoon's aldus behandelen: in 't vuil laten zitten, over den grond doen kruipen, met bier en allerlei drank overgieten, in 't gelaat spuwen, de kleeren laten uittrekken, het hoofd doen kaal scheren, ze slaan en schoppen en smijten.

De Heere Jezus, de reine, volmaakte en barmhartige, sprak nogtans in zijnen tijd van beesten, zwijnen, wolven, honden — en zij zijn er nog ook onder de studenten — die men beter doet van uit den weg te gaan als 't mogelijk is; hoewel deze Eenige zich ten slotte aan alles heeft onderworpen.

De Filistijnen over u, Simson! De bende priesters over u, arme Jezus! De bende heidensche krijgsknechten over u, Jezus!

O wee, welk een lijden om overgegeven te worden in de handen der zondaren. Maar dat heeft Hij eens geleden. — En dat zijt zij ouders verplicht uw vrije zonen te besparen, zulk een gemeene behandeling.

Overdreven zegt zij. Het is zoo erg niet. Neen, niet overdreven. Leest de beide boekjes. En zie wat de ontgroeners, de studenten die de groenen bij zich ontbieden, zelf er van schrijven. Gij ziet klaar als de dag, dat deze jeugdige schrijvers niet weten wat ze zeggen. Want zij spreken zich gedurig tegen en noemen eenzelfde zaak wit en zwart.

En deze waanwijze jongelieden beweren dat zij dezen groentijd, dit heele gemeene werk hebben ingesteld en in stand moeten houden . . . enkel en alleen ter opvoeding van uw zonen, die zij, vaders en moeders, zoo slecht hebt opgevoed dat zij het a-b-c van het leven niet eens kennen.

Zij die zulke dingen met uw zoons doen, geven zich uit voor de opvoeders uwer zonen! En meenen dat uw zoons, zonder door deze roode zee van kwelling en plagerij heen te gaan, geen rechte mannen in de maatschappij zouden kunnen worden!

Geloof toch, bid ik u, uw eigen hart en geweten, uw eigen verstand en ervaring en geen knapen van den leeftijd uwer eigen jongens. Niet zij, maar zij zult weten wat uw zoons noodig hebben. Gij zult het weten en niet de professoren, behalve prof. de Groot en zijn medestanders.

Prof. de Groot, wien groote eer toekomt, omdat hij de eerste was, een man onder de hoogleeraars, die het kwaad in de hartader aangetast en het publiek gemaakt heeft en te gelijk den weg aangewezen om van dit ongedierte, dat onze universiteiten ontsiert, bevrijd te worden.

O hoe moeilijk is 't, zelfs voor een professor, om zonder zich te bekommeren om publieke opinie en traditie en wat sommigen misschien zouden kunnen schrijven — ronduit voor zijn meening uit te komen.

Als zij buiten het gewoel en de praatjes van Nederland, bijv. op IJsland woonden en daar bleven wonen — zouden zij allemaal heel goed weten dat deze misbruiken en wandaden achterwege dienen te blijven. En wanneer de ingestelde en nog wel met reglementen opgefrischte groentijd van die wandaden de oorzaak is, zou hun logica terstond verklaren: maar dan moet natuurlijk die groentijd afgeschaft en het terrein opgeruimd waaruit die vuile stinkende planten van jaar tot jaar opwassen.

Waar is nog zelfstandigheid bij de menschen te vinden?

Wat ik dan wil?

De vrijheid — volkomen.

Voor al 'de nieuwe jongelui die aankomen, aan alle hoogeschoolen.

Wordt er een contributie geëischt om lid van 't corps te worden — goed. Die betalen ze. En daarmee afgeloopen. Zij zullen zelf heel goed weten wat zij te doen hebben om vriendschap aan te knopen, bij elkander en bij de oudere studenten. Men kan dat gerust op zijn beloop laten. Na eenige jaren is 't beest van 't groenloopen dood en vergeten. En niemand zal er meer naar terug verlangen. Alleen zal de wijze zich soms nog verwonderen dat dit ongedierte zoo langen tijd ongehinderd rondgelopen heeft.

Nog een paar dingen kómen mij in de herinnering uit het tweede boekje van prof. de Groot, dat trouwens vol is van allerlei zaken.

Vooreerst, dat de Senaat van het Studentencorps van Leiden voor de Vlamingen en Afrikaners, die regelrecht uit hun land komen — een uitzondering heeft gemaakt. Men gevoelt dat men van deze vrije jongens zulke vernedering niet kan vergen. Maar dat durft men wel verlangen van de vrije zonen van Holland!

Van uw zoons, edelachtbare heeren en vrouwen van Nederland, eischt men wat men van de boerenzoons daar ginds niet durft vergen!

En het tweede is dit. Ik wist daarvan niets. Ten dage van de viering van Leidens-ontzet op 3 October, als gansch Leiden feestviert, dan mag geen groen in de stad blijven. Ze moeten weg — waarheen? Waar zullen ze heen, als hun ouders niet ergens in de buurt wonen? Zij kunnen toch niet weer voor ééne dag ver weg naar huis reizen? Zij worden dus genoodzaakt dien dag en nacht een goed heenkomen te zoeken. Maar dat dit soms gansch verkeerd uitvalt, daarvoor leze men de bladzijde door een hunner daarover opgesteld, pag. 184. En zij zult er genoeg van hebben.

En terstond begrijpen dat deze mos, deze gewoonte evenzeer onzinnig is en direkt dient te verdwijnen.

Voelt zij, Ds. v. d. Brugghen, zij die de waarheid boven alles lief moet hebben, voelt zij hoe lichtvaardig zij dit oordeel hebt gegeven?

Durft zij dit alles volhouden? Durft zij met zoo beleedigende grievende bewoordingen, zij die vreemdeling zijt in ons land, de Nederlandsche studentenwereld in het openbaar aanvallen? Deze taal is moeilijk afkomstig te achten, van een hoogstaand man als zijt. Gij, een predikant,

waagt het, de behandeling der groenen op één lijn te stellen, met het lijden van Christus aan het kruis? Dat deze regelen ook onder uwe oogen moge komen, en dat gij ons bewijze of duidelijk verklare de waarheid en gegrondheid van uwe verdachtmakende beschuldigingen!

O, godsdienst en Christendom, wat is er veel gelogen, gelasterd en gezondigd in uwen naam.

A. J. PRINS VISSER.

BOEKBESPREKING.

DE BLIJDE INCOMSTE

van

Z. H. FREDERICK HENDRICK,
binnen AMSTERDAM, 1642.

Het blijkt dat de Commissie, benoemd door het L. S. C. tot voorbereiding en regeling van de in dit jaar te houden maskerade, haar taak met veel ernst en plichtsbefef heeft opgevat.

Een sprekend bewijs hiervoor levert het boek, welks titel hierboven vermeld staat, en dat bij wijze van een handleiding voor de a.s. historische optocht, door T. D. K. Bosch, secretaris van genoemde Commissie, geschreven is. Het getuigt de vele moeiten en omvangrijke studie, die de Commissie heeft gedaan, om aan 't Nederlandsch publiek een stukje uit de vaderlandsche geschiedenis duidelijk en klaar te kunnen vertoonen.

Aan 't boek zelf is veel zorg besteed. Het geeft den lezer een goed inzicht in 't leven en ideeën van een bepaalde klasse, en de toestanden in het midden van de 17e eeuw.

Het begint met de uiteenzetting van de redenen en de omstandigheden, die tot het huwelijk van Prins Willem II met Maria Stuart, oudste dochter van Karel I, hebben geleid.

Dan volgt een interessante beschrijving van het leven in Den Haag, omstreeks 1640, die een recht begrip geeft omtrent de zeden in adellijke en politieke kringen, hetgeen in zoo'n nauw verband stond met het hofleven. De bedoeling hiervan is de omgeving te kennen waarin de hoofdpersonen uit de maskerade geleefd hebben, en die omgeving is immers van invloed op hun gedragingen.

Daarna komt een beschrijving van de overkomst en de ontvangst van Henriette Maria, koningin van Engeland, in Holland, waarin verklaard wordt, de wijze, waarop toen ter tijd de Engelsche koning trachtte zijn troon te behouden.

Verder volgt de uitlegging van de verhouding tusschen het huis Oranje en de stad Amsterdam.

Eindelijk komt dan de beschrijving van de intocht van Frederik Hendrik in Amsterdam, hetgeen de maskerade voorstellen zal.

Waarschijnlijk heeft de schrijver voor de volledigheid de bronnen aangehaald, waaruit hij zijn stof heeft geput.

Tot slot komen er nog korte biografieën van de personen van eenig belang uit de optocht.

Degenen, die de a.s. maskerade te Leiden willen bijwonen, raad ik beslist aan, dit boek te lezen, om zoo goed te kunnen begrijpen, hetgeen hij te zien zal krijgen. En voor hen, die verhinderd zijn, er heen te gaan, is 't lezen hiervan een ruimschootsche vergoeding.

Bibliotheek „Societeit Phoenix”.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

Frans Netscher. — Uit de Snijkamer.
J. A. Simons—Mees. — De Veroveraar.
Gust v. d. Wall—Perné. — Veluwsche Sagen.
Herman Robbers. — Eén voor Eén (De roman van een gezin).
Jeanne Reyneke v. Stuwe. — Vrije Kracht, 2 dln.

II. FRANSCH.

Jules Renard. — La Bigote.
—, — Nos Frères Farouches Ragotte.
Paul Margueritte. — L'Essor.
Paul Viardot. — Souvenirs d'un Artiste.
Henri Lavedan. — Bon an, Mal an.

Victor Emile Michelet. — L'Espoir merveilleux (poèmes).
Paul et Victor Margueritte. — L'Eau Souterraine.

III. ENGELSCH.

Baroness Orczy. — By the Gods beloved.
William Blake. — Poetical Works.

IV. DUIJSCH.

Ompfeda. — Herzeloïde.
Anna Schieber. — Alle guten Geister....
Rudolf Herzog. — Die Wiskottens.

V. KRITIEKEN EN LITERATUURGESCHIEDENIS.

Gerard Harvy. — Maurice Maeterlinck.
Is. Querido. — Literatuur en Kunst.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

Retif de la Bretonne. — Les Nuits Révolutionnaires.
Friedrich von Eisenhart. — Denkwürdigkeiten des Generals.
A. Séché et J. Bertrant. — H. de Balzac.
F. D. K. Bosch. — De Blijde Incomste van Z. H. Frederick Hendrick binnen Amsterdam 1642.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Dr. J. Müller. — Beruf und Stellung der Frau.
Georg Simmel. — Die Religion.
Rudolf Panwitz. — Die Erziehung.
Willi Hellpach. — Die geistige Epidemien.
J. J. David. — Die Zeitung.

Sammlung
Sozialpsycho-
logischen
Monographien

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Dr. Rudolf Steiner. — Die Geheimwissenschaft im Umriss.
Yves Delage A. M. Goldsmith. — Les Théories de l'Evolution.
Gustave Le Bon. — Lois psychologiques de l'évolution des peuples.
James Martineau. — Andeavours after the Christian Life.
Dr. J. D. Bierens de Haan. — Levensleer naar de beginselen van Spinoza.

XIV. BROCHURES.

Th. M. Roest van Limburg. — In den strijd tegen de ontucht.

Technische Hoogeschool.

PROPAEDEUTISCHE EXAMENS NA DE ZOMERVACANTIE 1910.

Zij, die wenschen deel te nemen aan een der propaedeutische examens, genoemd in Artt. 8—14 van het Kon. Besl. van 4 Juli 1905 (Staatsblad No. 227) of aan eenig deel dier examens — zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908, Afd. H. M. O. — worden uitgenoodigd uiterlijk 2 Juli a.s. van hun voornemen schriftelijk kennis te geven aan den Secretaris der Afdeeling der Algemeene Wetenschappen Mr. D. van Blom (Noordeinde 30, Delft).

Aangiften, inkomende na 2 Juli, zullen worden beschouwd als niet ingekomen.

Voor verdere bijzonderheden wordt verwezen naar de bekendmakingen in de gebouwen der Technische Hoogeschool.

Propaedeutisch Examen, vóór de Zomervacantie — 1910. —

Geslaagd voor Werktuigkundig Ingenieur:

D. M. te Groen. V. W. van Gogh.
R. H. Bloembergen. H. C. Olivier.
W. Friedhoff.

Scheepsbouwkundig Ingenieur.

L. J. E. C. van der Tas.

Electrotechnisch Ingenieur.

P. R. Nieboer.

Civiel Ingenieur:

H. B. Bakker.

F. J. Dijkhoorn.

Scheikundig Ingenieurs:

J. J. Benedictus.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

DELFTSCHE STUD. GYMNASIEK- EN SCHERM-
VEREENIGING „ACHILLES”.

Geroyeerd wegens wanbetaling: P. Klapwijk.

Het Bestuur.

ADVERTENTIEN.

TE HUUR: een
gemeubileerde Zit- en Slaapkamer

met volledig pension à f 50,—
en een dito à f 40,—

Adres VOORSTRAAT 45B.

AANGEBODEN gedurende Juli en Augustus een
ZIT- en SLAAPKAMER

met of zonder pension, te RIJSWIJK.

Te bezichtigen HEERENWEG 16, RIJSWIJK.

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33-35. — DELFT.

PAS VERSCHENEN:

BOLLAND. De Theosophie in Christendom en Jodendom.
Een nieuwe bijdrage tot verduidelijking van den
oorsprong des Christendoms. Prijs f 0,90.

SNIJDERS. De komeet van Halley en het vergaan der
wereld. Prijs f 0,35.

RAADGEVER. De Chantage. Hoe ze in Den Haag werkt
en optreedt. Prijs f 0,25.

RAADGEVER. Weg met de Scheidsmuren. Antwoord eener
theosophie op een toespraak, gehouden door Dr. A.
H. de Hartog, in de Wahana Loge der Theosophische
Vereeniging, den 7en October l.l. met een weder-
woord van Dr. A. H. de Hartog. Prijs f 0,10.

DE BLOCC VAN KUFFELER. De plannen tot afsluiting
en droogmaking der Zuiderzee. Prijs f 0,50.

VAN PAASSCHEN. Wat is vrijmetselarij? Een proeve
van beantwoording. Prijs f 0,10.

GROENEWEGEN. Jacobus Arminius op den 300-jarigen
gedenkdag van zijnen dood. Prijs f 0,75.

POLAK. Het lintje. De feiten der Kuyper-zaak. Prijs f 0,25.

P. R. O. Staats-exploitatie van spoorwegen. Prijs f 0,25.

VAN DIJK. De Heer Willem Kloos en de „ex-acte waar-
heid”. Prijs f 0,35.

JAN VAN LEIDEN. Wijsgeerige opstellen. Aanwijzing van
de categorie der sport en eenige bijzondere gevallen.
Prijs f 0,60.

BRAND. De automobiel en haar behandeling. Prijs f 1,90.

HEIJERMANS en MIJNLIEFF. Begroepshygiëne en eerste
hulp bij ongelukken voor de bouwvakken. Prijs f 1,10.

SUFFRAGETTES. Een pleidooi voor de rechten der vrouw
door een tehuis-blijvende Suffragette. Prijs f 0,20.

Dr. SCHILLING. Hoe bevrijd ik mij van mijne zenuw-
achtigheid. Prijs f 0,50.

BENIMA. Bescherming beschouwd in het belang der loon-
trekkenden. Prijs f 0,10.

ROEST VAN LIMBURG. In den strijd tegen de ontucht.
Prijs f 0,35.

HENDRIKSE. Over arbeidspraestatie en loonregeling.
Prijs f 1,25.

BOLLAND. Nieuwe kennis, oude wijsheid. Prijs f 0,80.

Voorradig in den Technischen Boekhandel en
Drukkerij, J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot
33-35. — Delft.

LAATST VERSCHENEN NUMMERS IN DE:

Wereldbibliotheek.

- No. 119. HENDRIK IBSEN. MEDEDINGERS NAAR DE
KROON, vertaald door MARG. MEYBOOM. Geb. f 0,50.
- „ 120/121. ERNST ZAHN. EENZAAMHEID, vertaling van
ANNIE DE GRAAFF. Geb. f 0,80.
- „ 122/123. HELEN KELLER. MIJN LEVENSGESCHIEDE-
NIS, vertaald door LOUISE STUART. f 0,80.
- „ 124/126. HOMEROS ILIAS. PROZA-BEWERKING, door
KAREL VAN DE WOESTIJNE. f 0,90

Nederlandsche Bibliotheek.

- No. 79. S. BONN. WAT ZANG EN MELODY. Geb. f 0,40.
- „ 80. MULTATULLI. DUIZEND EN ÉÉN SPECIALI-
TEITEN. Geb. f 0,50.
- „ 81. J. A. SIMONS-MEES. EEN PALADIJN. Fantastische
Comedie in 4 bedrijven. Geb. f 0,40.

Voorradig bij den

TECHNISCHEN BOEKHANDEL en DRUKKERIJ

J. WALTMAN JR.,

BINNENWATERSLOOT 33-35. — DELFT.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Voorradig in verschillende formaten:

de nieuwe Portretten

van H. M. de Koningin, :

: H. K. H. Prinses Juliana en

: Z. K. H. Prins Hendrik. :

Ontbiedt

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den HOOGSTEN PRIJS voor
net gedragen Heerenkleeding.

